

Sygn. akt IV KK 145/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie S. G.

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 kk w zw z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i
innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 6 listopada 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 listopada 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 maja 2013 r.,

1. uchyla wyrok w zaskarżonej części, to jest w zakresie rozstrzygnięcia o środkach zabezpieczających, zawartego w pkt. I ust. 9, i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. T.- U. - Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści

osiem złotych), w tym 23 % VAT, z tytułu obrony z urzędu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu oskarżenia wniesionego przeciwko S. G., Sąd Okręgowy w K. wydał w dniu 29 maja 2013 r. wyrok, którym orzekł w następujący sposób:

I. oskarżonego S. G. uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób dopuścił się czynów zarzucanych mu w pkt I i III aktu oskarżenia, stanowiących przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny, licząc 10 zł za stawkę;

II. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 197 § 2 k.k., art. 197 § 2 k.k. i art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

IV. uznał go za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób dopuścił się czynów zarzucanych mu w pkt IV i V aktu oskarżenia, stanowiących przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie V wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie VI wyroku na mocy art. 41 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi N. K. i M. K. przez okres lat 10, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez 10 lat jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie VII wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł środek zabezpieczający umieszczenia S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

VIII. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., za który skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 197 § 2 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. i art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., przyjmując jego popełnienie w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie X wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XI. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i 2 k.k. i art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k. przy zastosowaniu z art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie XII wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XIII. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 197 § 2 k.k. i art. 191 a §

1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k., art. 191 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie XIV wyroku na podstawie art. 95 a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XV. oskarżonego S. G. uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób dopuścił się czynów zarzucanych mu w pkt X i XI aktu oskarżenia, stanowiących przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. i art. 191a § 1 k.k. oraz art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k., przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k. oraz że stanowią one ciąg przestępstw, i za to na mocy art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XVI wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego S. G. tytułem środka karnego zakaz zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie XVII wyroku na mocy art. 41 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi P. M. i P. M. przez okres 10 lat, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez lat 10 jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie XVIII wyroku na podstawie art. 95a § 1a k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XIX. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 191a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., art. 198 k.k. i art. 191 § 1 k.k.

oraz art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. i art. 191a § 1 k.k. oraz art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k. i art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XX wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie XXI wyroku na mocy art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec niego tytułem środka karnego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną P. M. przez okres lat 10, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez 10 lat jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie XXII wyroku na podstawie art. 95a § 1a k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XXIII. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 197 § 2 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie XXIV wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XXV. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., art. 198 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. oraz art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. oraz art. 191a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k., art. 18 § 1

k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 198 k.k. oraz art. 191a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., art. 201 k.k., art. 198 k.k., art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., i za to, na mocy art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., w zw. z art. 21 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XXVI wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie XXVII wyroku na mocy art. 41 a § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A. C. przez okres lat 10, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez lat 10 jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie XXVIII wyroku na podstawie art. 95a § 1a k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XXIX. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. i za to skazał go na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł za stawkę;

- w punkcie XXX wyroku na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej A. C. przez zapłatę na jej rzecz kwoty 1.700 zł;

XXXI. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 197 § 2 k.k. i art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. i art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy

art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie XXXII wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XXXIII. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 197 § 2 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 197 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XXXIV wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XXXV. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 198 k.k. oraz art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 198 k.k. oraz art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. art. 201 k.k., art. 198 k.k., art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to, na mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 21 § 2 k.k. wymierzył mu karę 11 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XXXVI wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie XXXVII wyroku na mocy art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. G. przez okres 10 lat, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez lat 10 jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie XXXVIII wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XXXIX. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k. wymierzył mu karę 11 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XL wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie XLI wyroku na mocy art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym H. M. przez okres lat 10, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez lat 10 jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie XLII wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XLIII. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., art. 198 k.k. oraz art. 191 a § 1 k.k., art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XLIV wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie XLV wyroku na mocy art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną M. G. przez okres lat 10, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez lat 10 jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie XLVI wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

XLVII. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie XLVIII wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie XLIX wyroku na mocy art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną K. M. przez okres lat 10, połączony z obowiązkiem zgłaszania się przez lat 10 jeden raz w miesiącu do właściwej jednostki Policji;

- w punkcie L wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

LI. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na mocy art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

LII. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 202 § 4a k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie LIII wyroku na mocy art. 41 § 1b k.k, orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze;

- w punkcie LIV wyroku na podstawie art. 95a § 1 k.k. orzekł tytułem środka zabezpieczającego umieszczenie S. G., po odbyciu kary pozbawienia wolności, w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej;

LV. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., za które skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz na karę 50 stawek dziennych grzywny, licząc po 10 zł za stawkę.

W punkcie **LVI** wyroku na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. w miejsce poszczególnych kar jednostkowych, orzeczonych w wymienionych powyżej punktach, Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu S. G. karę łączną 14 lat pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu 10 zł za jedną stawkę, zaś w miejsce orzeczonych środków karnych w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi orzekł ten środek wobec oskarżonego łącznie - na zawsze.

W punktach **LVII, LVIII, LIX i LX** wyroku Sąd Okręgowy orzekł o zaliczeniu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego oraz kosztach procesu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych i karze łącznej.

W apelacji obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonych w stosunku do S. G. kar jednostkowych, co skutkowało wymierzeniem rażąco niewspółmiernej kary łącznej, pomimo że w sprawie zaistniało szereg okoliczności łagodzących, które powinny mieć wpływ na wymiar zastosowanej kary, a okoliczności te nie zostały w sposób dostateczny uwzględnione przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie. Powołując się na powyższe obrońca wnosił o

zmianę wyroku w zaskarżonej części, przez orzeczenie wobec S.G. bezwzględnej kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze.

Oskarżyciel publiczny powyższego wyroku nie zaskarżył.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2013 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, **Sąd Apelacyjny orzekł** następująco:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił zawarte w ust. **LVI** wyroku orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz orzeczenie w przedmiocie łącznego środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk oraz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi,

2. przyjął, że czyny zarzucone oskarżonemu S. G. w pkt. IX-XII aktu oskarżenia, przypisane w ust. **XIII, XV i XIX** wyroku stanowią jeden czyn ciągle wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. i art. 191 a § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 191a § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. i art. 191 a § 1 k.k., z art. 191 § 1 k.k., z art. 191 § 2 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. i art. 191a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k., w zw. z art. 21 § 2 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 198 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – i za jego popełnienie, na mocy art. 197 § 3 pkt. 2 i 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności,

3. uchylił orzeczenie o środku karnym zawarte w ust. **XX** wyroku,

4. przyjął, że czyny zarzucone oskarżonemu S. G. w pkt XIII-XIV aktu oskarżenia, a przypisane w ust. **XXIII i XXV** wyroku stanowią jeden czyn ciągle wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. i art. 191a § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 191 a § 1 k.k., z art. 191 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 198 k.k. i art. 191a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 198 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – i za jego popełnienie, na mocy art. 197 § 3 pkt. 2 i 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 lat pozbawienia wolności,

5. przyjął, że czyny zarzucone oskarżonemu S. G. w pkt XVII-XXI aktu oskarżenia, a przypisane w ust. **XXXIII, XXXV, XXXIX, XLIII i XLVII** wyroku stanowią jeden czyn ciągle wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. i art. 191a § 1 k.k., z art. 197 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k., z art. 191 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 198 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 198 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 202 § 4 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – i za jego popełnienie, na mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 11 lat pozbawienia wolności,

6. uchylił orzeczenie o środku karnym zawarte w ust. **XL, XLIV i XLVIII** wyroku,

7. uzupełnił o art. 14 § 1 k.k. podstawę prawną wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej w ust. **XI** wyroku,

8. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu S. G. za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa i ciągi przestępstw oraz na mocy art. 90 § 2 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu środków karnych z art. 41 § 1b k.k., orzekł wobec oskarżonego karę łączną 13 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na zawsze,

9. uchylił orzeczenie o środkach zabezpieczających zawarte w ust. **III, VII, X, XII, XIV, XVIII, XXII, XXIV, XXVIII, XXXII, XXXIV, XXXVIII, XLII, XLVI i L** wyroku, natomiast środek zabezpieczający orzeczony w ust. **LIV** wyroku odniósł do podlegającej efektywnemu wykonaniu orzeczonej niniejszym wyrokiem kary łącznej pozbawienia wolności,

10. wymieniony w ust. LVII wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem;

II. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie; rozstrzygnął ponadto o kosztach procesu.

Opisany wyrok Sądu odwoławczego **Prokurator Generalny zaskarżył kasacją** wniesioną na niekorzyść oskarżonego S. G., w części dotyczącej orzeczenia o karze – w zakresie pkt. I ust. 9 wyroku, tj. co do rozstrzygnięcia o środkach zabezpieczających.

W skardze tej Prokurator Generalny **zarzucił** „*rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego procesowego – art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., polegające na przekroczeniu granic środka odwoławczego i reformatorskim orzeczeniu co do środka zabezpieczającego na podstawie art. 95a § 1 k.k. bez powiązania z podstawą skazania określonego w pkt. XV, XIX i XXV zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, co nastąpiło w konsekwencji z rażącą obrazą przepisu prawa materialnego w postaci art. 95a § 1a k.k. stanowiącego obligatoryjną podstawę orzeczenia rzeczowego środka zabezpieczającego w sytuacji skazania za przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. popełnione w związku z zaburzeniem preferencji seksualnych podlegającego w świetle art. 95a § 2 pkt 2 k.k. bezwzględnemu wykonaniu*”. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, jednak przejrzystość czynionych co do niej ocen wymaga najpierw podania zasadniczych faktów sprawy odnoszących się do wydanych w niej rozstrzygnięć o zastosowaniu wobec S. G. środka zabezpieczającego, którego dotyczy rozważany zarzut kasacyjny.

Kwestia w sprawie podstawowa sprowadza się do tego, że wyrokiem Sądu Okręgowego S. G. został w niezakwestionowany sposób uznany za winnego, między innymi, popełnienia łącznie 20 czynów ciągłych i przestępstw (po części również ujętych w ciągu przestępstw – pkt. IV i pkt. XV wyroku), stanowiących przestępstwa przeciwko wolności seksualnej, których oskarżony dopuścił się – jak

ustalono – w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych. Powyższe, przy uwzględnieniu faktu wymierzenia S. G., za poszczególne przypisane czyny, bezwzględnych kar pozbawienia wolności, stanowiło dla Sądu *meriti* (každorazowo) podstawę do orzeczenia wobec niego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia go po odbyciu kar pozbawienia wolności w zakładzie zamkniętym, w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej. Jest przy tym istotne, że w uzasadnieniu wyroku Sąd ten wskazał okoliczności świadczące o potrzebie (konieczności) zastosowania względem oskarżonego tak określonego środka, koncentrując swój wywód na fakultatywnej podstawie umieszczenia sprawcy w zakładzie zamkniętym (albo poddania go leczeniu ambulatoryjnemu), przewidzianej w art. 95a § 1 k.k. Poza sporem jednak pozostaje, że w treści wyroku Sąd zawarł rozstrzygnięcia oparte nie tylko na wymienionym przepisie (związane ze skazaniami zawartymi w punktach II, IV, IX, XI, XIII, XXIII,XXXI, XXXIII, XXXV, XXXIX, XLIII, XLVII, LII), ale również – a to w odniesieniu do orzeczeń skazujących za czyny określone m.in. w art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k., zawartych w punktach XV, XIX i XXV – na podstawie unormowania art. 95a § 1a k.k., statuującego obowiązek, przy spełnieniu wymienionych powyżej przesłanek, umieszczenia sprawcy w zakładzie zamkniętym (albo skierowania go na leczenie ambulatoryjne).

Przytoczone rozstrzygnięcia znalazły się poza zakresem zainteresowania obrońcy, który zarzut wniesionej apelacji (rażącej niewspółmierności kary) skierował wyłącznie przeciwko orzeczeniom o karach jednostkowych oraz o karze łącznej. Na marginesie jedynie można zauważyć, że fakt zaskarżenia orzeczenia o karze nie wyłącza z jego zakresu rozstrzygnięć co do środka zabezpieczającego, jako immanentnie związanych ze skazaniem sprawcy na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Niemniej, rozpoznając ten środek odwoławczy, Sąd Apelacyjny ocenił, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Niezależnie natomiast od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów stwierdził, że zaskarżony wyrok jest rażąco niesprawiedliwy (art. 433 § 1 w zw. z art. 440 k.p.k.) z powodu dostrzeżonych w nim uchybień w zakresie prawa materialnego, pozostających w związku z oceną prawną przypisanych S. G. przestępstw na płaszczyźnie art. 11 § 1 k.k., art. 12 k.k. (a także art. 64 § 2 k.k.) Powyższe, przy uwzględnieniu kierunku zaskarżenia wyłącznie na korzyść

oskarżonego, legło u podstaw zmiany wyroku przez uznanie, że część z przypisanych oskarżonemu przestępstw i czynów ciągłych (w pkt. XIII, XV i XIX, nadto w pkt. XXIII i XXV oraz w pkt. XXXIII-XLVII wyroku Sądu I instancji) należy traktować jako odpowiednio „pogrupowane” 3 czyny ciągłe o podanej na nowo, w pkt. I ust. 2, 4 i 5 orzeczenia zmieniającego, kwalifikacji prawnej. Od razu należy zaznaczyć, że w podstawie skazania S. G. za czyny ciągłe wskazane w ust. 2 i w ust. 4 ujęto także przepisy art. 197 § 2 pkt. 2 i 3 k.k.

W konsekwencji przyjętych w opisanym zakresie modyfikacji Sąd Apelacyjny wymierzył za te czyny, na nowo wskazanej podstawie prawnej, jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz – z uwzględnieniem skazań utrzymanych w mocy – nową łączną karę pozbawienia wolności, ponadto uchylił rozstrzygnięcia o środkach karnych, które straciły aktualność w związku z objęciem odnośnych skazań nowo przypisanymi czynami ciągłymi i orzekł nowy łączny środek karny. Wreszcie, Sąd Apelacyjny uchylił wszystkie rozstrzygnięcia o zastosowaniu wobec S. G. środka zabezpieczającego, utrzymując w mocy tylko jedno z nich – zawarte w punkcie LIV wyroku (odnoszące się do skazania z pkt. LII za przestępstwo określone w art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.), a środek zabezpieczający orzeczony w tym punkcie odniósł do podlegającej efektywnemu wykonaniu kary łącznej pozbawienia wolności, uznając – jak wyjaśnił w uzasadnieniu swego orzeczenia – że wykonaniu będzie podlegać tylko ta kara.

Tak przedstawiony stan sprawy daje niezbitą podstawę do stwierdzenia, że zaskarżona część wyroku Sądu Apelacyjnego zapadła z rażącym naruszeniem przepisów prawa wskazanych w zarzucie kasacji.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że dokonując modyfikacji w zakresie orzeczonego środka zabezpieczającego, Sąd Apelacyjny nie stwierdził żadnych uchybień odnoszących się do rozstrzygnięć zaskarżonego wyroku o zastosowaniu wobec S. G. tego środka w opisanym na wstępie postaci. W szczególności nie podważył potrzeby (niezbędności) i sposobu stosowania tego środka w związku ze skazaniem oskarżonego za poszczególne przestępstwa, także określone w art. 197 § 3 pkt. 1 i 2 k.k., popełnione w związku ze stwierdzonymi u niego zaburzeniami preferencji seksualnych (rozważając zasadność apelacyjnego zarzutu niewspółmierności kary, ocenę tę pośrednio, lecz

dobitnie potwierdził). Jedyne można domniemywać – bowiem w uzasadnieniu orzeczenia nie podano żadnej innej poza przytoczoną argumentacji – że modyfikację w zakresie orzeczenia o środku zabezpieczającym Sąd odwoławczy uznał za uzasadnioną ze względów praktycznych. Oceniając powyższe trzeba więc stwierdzić, że choć dokonana na podstawie art. 440 k.p.k. zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji, w wyszczególnionym powyżej zakresie, pociągała za sobą konieczność ingerencji także w powiązane z opisanymi przekształceniami rozstrzygnięcia o środku zabezpieczającym, to podanego przez Sąd Apelacyjny powodu modyfikacji tych rozstrzygnięć w żadnym razie nie sposób zaliczyć do kategorii rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego apelacją orzeczenia, którego merytorycznej i prawnej słuszności Sąd ten przecież w żadnym zakresie nie zakwestionował. W tym więc sensie rację ma Prokurator Generalny, gdy w kasacji podnosi zarzut rażącego naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., i to także w zakresie, w jakim Sąd ten, utrzymując w mocy pozostałe skazania S. G. za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej (zawarte w pkt. II, IV, IX, XI, XXXI wyroku Sądu Okręgowego) i nie dokonując w ich zakresie żadnych zmian w ocenie prawnej, uchylił związane z nimi rozstrzygnięcia o zastosowaniu omawianego środka. Jeszcze bardziej jednak istotne jest to, że zaskarżone orzeczenie w rażący sposób uchybia przepisom prawa materialnego.

Po pierwsze wypada podkreślić, że choć umieszczenie sprawy w zakładzie zamkniętym w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej lub psychoterapii (art. 95a § 1 i § 1a k.k.) warunkowane jest, o czym już wspomniano, skazaniem sprawcy na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania, a środek ten stosuje się po odbyciu tej kary, to zarazem jest oczywiste, że wymienione przepisy prawa nie wiążą rozważanego orzeczenia z karą łączną. Przeciwnie, z treści art. 95a § 1 k.k. wyraźnie wynika, że przesłanką stosowania omawianego środka jest wprawdzie skazanie sprawcy na bezwzględną karę pozbawienia wolności – co niejako z góry wyznacza ocenę szkodliwości popełnionego przestępstwa, uzasadniającą stosowanie środka – ale orzeczonej tylko za przestępstwo skierowane przeciwko wolności seksualnej. Żadnych też wątpliwości nie budzi, że nieodzowne jest przy tym stwierdzenie związku między popełnieniem konkretnego czynu zabronionego godzącego w wolność seksualną, za który

następuje skazanie sprawcy, a stwierdzonymi u niego zaburzeniami preferencji seksualnych, jak również wykazanie niezbędności stosowania środka w określony sposób – w celu zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez niego takiego przestępstwa (art. 93 k.k., art. 95a § 1 k.k.). Rzecz jasna, instytucja kary łącznej nie przewiduje spełnienia tych przesłanek; kara ta wymierzana jest wszak za zbiegające się przestępstwa, za które orzeczono kary takiego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu – niezależnie od tego, za jakiego rodzaju czyny zabronione i z uwzględnieniem jakich warunków sprawca został skazany. Dość przypomnieć, że w realiach sprawy wymierzona kara łączna objęła skazania nie tylko za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej, ale i przeciwko mieniu (pkt. I, XXIX i LV wyroku Sądu Okręgowego). Żadnego uzasadnienia prawnego nie znajduje zatem odniesienie zastosowanego w wyroku środka zabezpieczającego jedynie do wymierzonej tym wyrokiem kary łącznej, choćby to ta kara – aktualnie, co należy zaakcentować – podlegała efektywnemu wykonaniu. Powtórzyć bowiem należy, że **podstawę orzeczenia wyrokiem środka zabezpieczającego określonego w art. 95a § 1 i § 1a k.k. stanowi skazanie sprawcy na bezwzględną karę pozbawienia wolności za opisane w tym unormowaniu przestępstwo, nie zaś sam fakt wykonywania orzeczonej tym wyrokiem kary, w tym zwłaszcza kary łącznej.** Już więc tylko tak ocenione, rażące, uchybienie wymienionym przepisom prawa materialnego przesądza o możliwości istotnego jego wpływu na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. Trudno przecież nie dostrzec, że ewentualny upadek kary łącznej w warunkach określonych w art. 575 k.p.k. (np. przy hipotetycznym wznowieniu postępowania w jakimkolwiek zakresie albo pojawieniu się kolejnych skazań za pozostające w realnym zbiegu z niniejszymi przestępstwa) powodowałby całkowite unicestwienie (odpadnięcie podstawy) stosowania omawianego środka, jako niezwiązanego z konkretnym skazaniem, a z wykonywaniem kary łącznej. Powyższe, co oczywiste, byłoby niczym nieuzasadnione i pozostawałoby w sprzeczności z założeniem co do wymogów stosowania omawianego środka zabezpieczającego przez sąd orzekający, w szczególności w zakresie, w jakim ustawa nakłada na ten sąd obowiązek umieszczenia sprawcy w zakładzie zamkniętym albo skierowania go na leczenie ambulatoryjne – dla zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez niego

przestępstwa skierowanego przeciwko wolności seksualnej.

W nawiązaniu do powyższego, należy podzielić podnoszony w kasacji zarzut rażącego naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 95a § 1a k.k. Unormowanie to, w określonych przepisem art. 95a § 1 k.k. warunkach, stanowi obligatoryjną podstawę orzeczenia opisywanego środka zabezpieczającego, w sytuacji skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 197 § 3 pkt. 2 lub 3 k.k. Sąd Apelacyjny przeoczył tymczasem po pierwsze to, że S. G. skazano również za tak właśnie zakwalifikowane czyny, po wtóre to, iż w związku z tymi skazaniami podano obligatoryjną podstawę zastosowania środka zabezpieczającego, wreszcie zaś to, że pozostawiony w mocy środek, który Sąd odwoławczy odniósł do kary łącznej, zastosowano na mocy art. 95a § 1 k.k., a więc przepisu przewidującego fakultatywną podstawę jego orzeczenia. Ostatecznie więc, nie dość na tym, że w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego doszło do zastosowania środka zabezpieczającego bez powiązania tego orzeczenia z podstawą skazania (za poszczególne czyny), to rozstrzygnięcie o tym środku zostało oparte, w całości, na fakultatywnej podstawie jego stosowania. W tym zaś zakresie trafnie zauważa Prokurator Generalny, że fakt nieprzywołania w orzeczeniu Sądu odwoławczego przepisu art. 95a § 1a k.k., jako podstawy stosowania środka zabezpieczającego, wywołuje dalsze dla sytuacji skazanego, niczym nieuzasadnione konsekwencje. Wynikają one z treści art. 95a § 2 k.k., którego unormowania określają różny zakres aktualizacji wydanego w tym przedmiocie orzeczenia – uzasadnionej potrzebą zweryfikowania wyników obowiązkowego odbywania przez sprawcę kary w systemie terapeutycznym (art. 96 § 1 i art. 97 k.k.w.) – przewidzianej w okresie 6 miesięcy przed wykonaniem kary lub warunkowym przedterminowym zwolnieniem. O ile rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 95a § 1 k.k. wywołuje wówczas konieczność ustalenia przez sąd wykonawczy nie tylko sposobu, ale wręcz samej potrzeby wykonywania orzeczonego środka (art. 95a § 2 pkt. 1 k.k.), o tyle w wypadku rozstrzygnięcia opartego na podstawie art. 95a § 1a k.k. sąd ustala jedynie sam sposób wykonywania tego środka (art. 95a § 2 pkt. 2 k.k.). Środek zabezpieczający orzeczony obligatoryjnie, inaczej niż orzeczony fakultatywnie, podlega więc zawsze wykonaniu (do czasu ustania konieczności jego stosowania), a przedmiotem omawianych tu decyzji w postępowaniu wykonawczym może być jedynie

określenie, czy jego wykonywanie ma nastąpić nadal w sposób wskazany wyrokiem, czy też zaistniałe okoliczności uzasadniają zmianę w zakresie określonej dotąd postaci umieszczenia w zakładzie zamkniętym lub skierowania na leczenie ambulatoryjne albo też w zakresie wskazanej formy terapii. Treść rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego – bez odniesienia zastosowanego środka zabezpieczającego do skazań dających prawnomaterialną podstawę jego orzeczenia i z pominięciem podstawy obligatoryjnego jego stosowania – praktycznie więc wyklucza wykonywanie wobec S. G. środka zabezpieczającego w sposób przewidziany prawem, pomimo faktycznie stwierdzonych i niekwestionowanych w sprawie okoliczności uzasadniających stosowanie tego środka, które jednoznacznie wykazano w orzeczeniu Sądu I instancji.

W świetle przedstawionych rozważań nie może być wątpliwości co do tego, że omówione powyżej uchybienia przepisom prawa procesowego i materialnego miały nie tylko rażący charakter, ale też wywarły istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia (art. 523 § 1 k.p.k.) – pozbawionego, jak wykazano, zarówno podstaw materialnych, jak i formalnych oraz merytorycznych. W podsumowaniu należy też dodatkowo podkreślić, że wspomniany na wstępie względ na efektywność, leżący u źródła tego orzeczenia, mógł co najwyżej przemawiać za redakcyjnym uproszczeniem sposobu podjęcia wobec S. G. rozstrzygnięć w przedmiocie stosowania środka zabezpieczającego – niezbędnych w odniesieniu do skazań ujętych w pkt. I ust. 2, 4 i 5 wyroku Sądu Apelacyjnego oraz pożądanym w zakresie orzeczenia zawartego w pkt. II tego wyroku – a to wobec braku potrzeby wielokrotnego powtarzania niepodlegających wszak łączeniu orzeczeń o tym środku. Uznać należało, że **przy wielości skazań za popełnienie różnych przestępstw przeciwko wolności seksualnej, stanowiących podstawę zastosowania w wyroku środka zabezpieczającego zarówno na mocy art. 95a § 1 k.k., jak i art. 95a § 1a k.k., niezbędne – a zarazem wystarczające – jest powiązanie każdego z rozstrzygnięć o zastosowaniu tego środka, opartego na jednej z wymienionych podstaw, z konkretnymi skazaniami za poszczególne czyny – pogrupowanymi jednak zbiorczo, z uwzględnieniem odpowiednich podstaw skazania.** O ile sąd orzekający nie znalazłby przesłanki do wskazania w wyroku, że wykonaniu będzie podlegało rozstrzygnięcie o środku

zabezpieczającym zastosowanym na obligatoryjnej podstawie, to kwestia ta nie powinna oczywiście budzić wątpliwości w postępowaniu wykonawczym. **Podjmując decyzje wymagane przepisami art. 95a § 2 k.p.k., sąd wykonawczy za bezprzedmiotowe przeciw uzna dokonanie ustalenia, po myśli pkt. 1 tego unormowania, co do potrzeby wykonania środka zabezpieczającego, skoro jednocześnie w jego polu widzenia będzie powinność podjęcia rozstrzygnięcia na podstawie pkt. 2 tej regulacji – ograniczonego do (przewidzianego w obu sytuacjach) ustalenia sposobu wykonywania środka podlegającego bezwzględnemu wykonaniu.** Nie trzeba już natomiast szerszego wywodu dla wykazania, że niezależnie od dalszego sposobu postępowania w kwestii wykonania środka zabezpieczającego, orzeczonego zarówno na obligatoryjnej, jak i na fakultatywnej podstawie, zawarcie w wyroku obu tych rozstrzygnięć dyktowały nie tylko oczywiste względy prawne, ale uzasadniały je również całkiem hipotetyczne powody, wiążące się choćby tylko z ewentualnością uchylecia części prawomocnego orzeczenia skazującego, stanowiącej podstawę wydania jednego z orzeczeń o zastosowaniu środka.

Wadliwość zaskarżonego kasacją orzeczenia Sądu Apelacyjnego, rozważana z przedstawionych powyżej punktów widzenia, nakazywała zatem jego uchYLENIE i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania – w celu dokonania korekty wyroku we wskazanym zakresie, uwzględniającej zapatrywania prawne Sądu Najwyższego, prezentowane w niniejszym wywodzie (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k.).